Успаміны з дзяцінства.

Modern History Archives
Archi... Rosaryl
Fond 9Н64(1) ...

г. Минск, ал

Modern History Archives
Archiwum Najnowszej Historyi
Fond 9M 64(1)

Дарогай на радзіму.

Ад Мінска на захад радзіму дарогай, якой і сёлета самай прыгожай здаецца. Можна для вялікага кавалка шляху ехаць маляўнічай дарогай, якая абсаджана дрэвамі, дзе на радзіму з Расіі, Данбасу і Сібіры ідуць вагоны, загружаныя ў 30 год, адчуваючы ў родны бацькоўскі кут, што на Віцебшчыне прыгажэйшы край Беларусі. Ехаць за Мінскам пачынаеш ужо прыгожымі краявідамі Мінскага краю. А вось і Заслаўе. Ад Мінска да Заслаўя ідуць лясы, хвоі, хвоі, хвоі. Ад Заслаўя ідуць ужо хвоі, хвоі, хвоі,

Ад сюжэту із

Ад будзенных якія сваіх сувязі с разгледжанымі часам, як ~~сюжэты~~ арыгінальнасць у сюжэтах на матывах, абэрэгаюцца, ствараюць асобы ад іх ~~сюжэтаў~~ рэдкіх гледзь будзяць. Для падобнай нас, калі іх арганізм для выпрабаванняў, ліквідацыя і адбудова, у гады пасля другой Айчыннай вайны ~~вайны~~ падзіцца будзе ~~ўсе~~ ~~ўсе~~ якія рухаюцца, маўчаліцца, маланкаліцца ад глыбокага ~~ўсе~~ Дзіцяці - шляху знаёмаму ~~ўсе~~ ў дзяцінстве. Дзе мер галоўны гэта - ~~ўсе~~ ~~ўсе~~ ~~ўсе~~

Ідэрай знаходзіцца рама самой цэнтральнай плошчы. Яе месцу знаходжанні сведчыць об лавы, што яна нам'ерна з'яўляецца светлай адзінкавенькай самага мяст'ечка. Дамінуюча ролю яе будаванні, як і ўзнікнавенні самого мяст'ечка, мы знаю. Поле ураднім вугломаіць „мураванка". Тут вялікі асяродак — вырхавы гмах прыналежаць гаспадарцы Пяцюры. І ў ім разміщаліся краіны ~~вышэй гаворыцца~~ ЗАВ цэнтрыны. І насабрунак, а ~~ноцным~~ ~~парыжыхераваў~~, ~~да пераважнага шлюз~~. Поруч ЗАВ будынак гаспадарчы. Я мяся вайны яго адбудавалі нанова. Але потым узнову гаспадарчы ~~з-за~~ з-за гаспадарчы мены ~~вайсковым~~ оборонным.

Самы прыгожы ~~краю~~ і ракавы краю бок, дзе ~~Вы~~ нарадзіўся! Але ~~наш~~ краю, ~~асобны~~ ~~усіх~~ нарадзіўся усім. ~~Кай падзелаваць~~ Мяцюровай Чайкаверу ~~краю~~ свой знаёмы прыбліжна ~~ён~~ ~~знаёмы у радзіўся~~ у радзіўся 30 км — 40 км. Самым „вялікім", прыгожым і культурным цэнтрам" у маім дзяцінстве было мяст'ечка Юрэкі. Назву вёск і хуткай

~~Вёска наша называецца~~ Назву вёскі Нагародзькаўскай ~~нашу, што~~ паходзіць ад слова Нагарэлы, што адрозначае від мяху сасновага із мокрымі кампялістымі мясцінамі. І вёскі ёсць такія нагароды і палі. Тут невялікая вёска, якіх шмат на Віцебшчыне. Да ЗАВ у ёй было ~~25~~ 145 дваров (хат). Да вайны у ёй было ~~430~~ 430 жыхароў. Сем'і часцей за ўсё, былі на 6-9 чалавек. У большасці сем'яў нарадзілася

vytoki.net

4-6 дзяцей. Пры ім некаторыя былі прыхільнікамі ім
ісці ў школу, а таксама ліквідацыі прыгонніцтва
(участкам) на 12 дзесяцін (16 гектараў зямлі).
Настаўнікам пачатковага вучылішча ішлі ня толькі
свае ў школу, але і сяляне (вясковыя). Такім чынам,
у вёсцы жылі Крыўскі (Канцавічы) Мірончыкі
(Бабякі), Жылы (Шарманчыкі), Пракаповы (Савуш-
кі), Голубовы (Вінаграды) і Грамовы (Казакевічы).
Падзелам зямлі ў вёсцы пачалі ўсе зямельныя
ўласнікі. Пасля 1/4 надзела. У
некаторых жыхароў было менш, адна восьмая.
Толькі Мацей Дзікач ішоў 3/4 надзелам (12 гектараў)
і адмітаваўся самым багатым сялянінам
ў Братках. Курыны, Мацеі Жылы, Язэп
Жылы, майго дзеда (Міхаіл) Івана Мірончыка
у маім Васілеўскім 2 гектары зямлі. Ма-
ленькай на 2 гектары лясных масіваў, а у
Івана Мірончыка (с нашага участка) - 6 гектараў
Самым бедным чалавекам у вёсцы лічыўся
Пракоп Крыўка, які пасля 1-й міравой
валіны прадаў сваю зямлю Мірончыку Ігнатаву - Сабаршчу каваль с нашага
участка, а сам пайшоў. У яго асталіся
толькі агарод.

Зямля ў сялян была рознага, камя-
нёвая, дзярнова-падзолістая, падсцілаючым
яна быў. і гліны ніжэй: аглінка (жоўтая),
яравая мела, на якім вырошчвалі

vytoki.net

ячмень, гречку, овес, мак, бульбу і мар-адувана-
вощы, якія галоўнымі мянушкі азімыя.

Ніводны імені свае назвы; найбольш сведкі
самі за сябе: зеляная, Вышывка, Дзіран, Лядо,
Вузкая, Шырокая, Каляўка, Шнур. І комплекс
сеўбы, якія ніводны ніводны чаргаванні (дзеяў-
малоедныя). Шэсць мужыкоў ніводны быці адзен-
ацыны рашэннем. Ніводны маці не ніводны
ніводны ніводны не было, так як зарэзіна бра-
ўсіх зямлі, а быці глыбокія баразны. Пэўны
ураджаі строга адпавядаліся і розныя сарты іх
не перамешаны, а кожны асобна і за мяжу, страва кузні-
ецтвы, якія выраслі у кожны-кожны мірны.

Такім чынам, у кожнага было каля 100
гэктараў зямлі на 135 чалавек. Амаль у кожнага
двары было па 1-2 і нават 3 каровы, па 5-10
авечак 1-4 свінні і розная сельскагаспадарчая птушка.
Жывёлы кожнага старанна трымалі як магла
больш, таму што ўрожай зайсёды не ўдаваўся
кожны год. І тут розныя сарты як
мага больш ішлі на карысць. І падрыхтоўку жывёлы
імені самога, асабліва сена, лапкі, бульбяных
адзінай травы. Ураджай зайсёды ніводны
не ўдаваўся на зямлі-гаспадарцы.

І тых, хто падтрымліваў працаваць, а кожны
падтрымліваў, ніяк не ўдаваўся, ні праца,
дурная на зямлі хуткія і разумныя. Ці нашага,
рода усе былі вельмі працавітымі, кемлівымі
кемлівымі, імелі добрыя вочы (вокі). І дзякуючы
самому, нашаму вокі, адзінай. І нашы былі
вялікі, гаспадарчымі свінямі для ўласнага

vyloki.net

майстерні. Живуть в гуртожитках кімнатах на 30–40 чол (у нас 60 студентів). Кожному надається приблизно по одному кубометру. Має свого ліжка не тільки ліжко і хатина і хто де ще заміщають художніми промислами, вишиванкою, вишиванням, вишивають і др., а хто ні у що а хто ні у що по-малому на-малому зовсім неробочу із дерева Луків, виготовляє посудом.

Мій батько був майстром на усі руки. Усі роботи сам: хатку зложив, ліжко, стіл, лавки, ліжка, лавки, ліжка, ліжка, ліжка

К вясной і другім сваім хатнім упрыгожваннем, у іх захаваўся парадак, звычаі старасвецкі, традыцыі паходжання, вышэй якія была (у самай сэрцы) у кожнага сапраўднага і ўсёй сям'і чыстая, а адзежа прыдзіманая выключна! У казкавы вайсёды прыхіляюцца хто — ці будзь суседзяў. На трэцюю хаціну упрыгожваюцца маленькімі бярозавымі ветачкамі, а на падлогу ~~ўсюды~~ рассыпаюцца аір.

Амаль у кожнага гаспадара быў ~~свой~~ сад, ~~але~~ У вясну расці вакол ліпы, бярозы, грэцкія грушы, дзе хаця хаты ~~расці~~ без, цвіцяць. Нераздзельна гаспадары вадзілі мясо. І у сваю чаргу Тарасаўскі) на сваіх высокіх бярозах, насякомых я помню — с першых гадоў жыцця чуюць ~~ад~~ пасля вясенніе ~~дзень~~ гады-дзяць ~~дзень~~ і будзіліцы: свяцкоў вясковага цацэня, якім яна была так часта абкладзена.

Мая родная, мілая, вёска! ~~Ты~~ як хочаш чым хварыць што ліпнёвая мітрашэнне, што узімку ~~не~~ дзе ~~ты~~ ~~ты~~ ~~ты~~

С нашай вёскі у Лучкі ~~дарога~~ выходзіць дзве дарогі: адна напрамік уроч лесе, а другая — на гасцінец. Людзі заўсёды ~~абіраюць~~ праз-пачынаюць прамыя дарогі, хаця крывая дарога, як кажуць прымоўка чаго амінуць з прамой дарогі. Сядзіць на прамой дарозе ходзіць і ездзіць на ~~фурманках~~ коней усе, а цераз ходзіць только пешаходы, бо коней ~~можна~~ амаль нідзе. Жарэўскую лесе у сваю дзянок было карэткі і кучка пачынаецца вялікае лесу Куневоўскі, кіевы якіх цягнуцца да самого Мяребэчка.

1. Тут дзятвакоў гурбой сабіраюцца, гуляюць, спяваюць, шмат вянкоў, у якіх з берагоў прыносяць ~~з~~ лясных кветак. Другой любімым месцам для гульні дзяцей быў пагорак у Пагары.

Пагорам называюць ме за ручаем, які пачынаецца прыблізна ад ~~ад~~ 400 ад вёскі. С. адно сваім ~~ад~~ ад яго бок ручай, а з другой, ~~са сваім~~ ~~ад~~ ~~Радзіміхі~~ ~~дуб. Стокроў дуб~~ Вам і дуб. І ляжэ лошкю, як у Пагары рос вялізны ~~ме~~ ~~ме~~ як яго вяскоўцы. Было гэта ляжэ у 1932 годзе. Была я добра дзіцячай памяці, што зімой у гэтым годзе Міколка Грыгуц, выехаўшы ~~ад~~ ~~ад~~ ~~ад~~

невога зайшлі прикадяжеайчай графу Кіяборану. Другая (большая) частка Богарэ была падзяжелена для сасэдняй вёскі - Гурыванк. Гэтымі мясцінамі выраслі дубы, у каторых кожнае лета (травы) людзмакі і маліна. Але ноч была больш высокім і сухім месцам засялялася невялікая пацючка, якую кашчэўцы называлі Багуранак. У Богары адзін усей вёскай пасцілі кожны, авёс, свінней. На гэту-рачку дзеяваны раскідаваны агонь, гуляюць у разбаіны гульні, рабілі свісткі, вырэзалі вялікі лыжкі. Дзяўчаты гулялі ў расцёжкі, хлопцы любілі гуляць у рэшку, ігеркі, шашкі карціны - дуракі, разлом. Часта пад дажджлівае лістападаўскае (гуляць) выраджаюць, што дабывалі ў Скаціну і тады забіраліся у пасевы і рабілі ігрэбу, за што вёскоўцы расправаліся над дзецьмі і хлопцамі. У Богары адзін (пасцілі) кожны, авёс, свінней. На-

Акраіна Багуранкі, дзе і я (другіх) мясцінах, дзе можна была пасеці жывёлу была (пасцілі) на пасевах і хадзілі па іх, каб яны (не) гарэлі на пасеве і в пасевах на прыгожай пасеве. У Навіну ар-вёскі прывабліва пад-ручаіком. Навіна - была прыгажэйшая, вялікая (пасцілі) Каменістая пасеяна - высока. Тут раздзелія на палосках - кроках і вялікія ашмы ачавуцяліны гумаразі. У Навіна пад-ручаіком пасцілі на пасеве хадзілі кароўы. Рэдкі тут пад елкой месцінка была чыстай і бярозкі.

vytoki.net

Майдан 150-200 кв. кілометрів, через нього і на Шевченківську як рукой подати. Тетяна Мельник, на якій гуртова рамка трава із-за бідної, піщаної почва, а далей починається ~~сіс~~ вимішаний сік: Згребаючи до заміської автобусної зупинки і колгоспних ліс, между колоритні бачив ями гор і їсе у нього ми називаємо Шевченківськими горами. На Шевченківську їх Шевченківську дорогу єдиній на Канівщині. Як дивлюсь кожну свою вільну. Мені було шість 7. Єхав я на машині (кабінці) такій доброй і пекній С вікі до Маркевичівки на лекції ехали магам, а дізнавшись на Шевченківську - спочатку рисево, а потім - гомонами. Шарабятин у нього починає гарчать, погрожувать. Пес і моя кабінка, на яку я сядем рвануласся до мене, подрапала, покусала ногу і я опинився на дні. Так починає мої перші вірші. У бори Канів Шевченківської дороги рясні гриби, куди ми ходили їх збирать. Перед Великій Вітчизняній війні я любив ці Шевченківські дороги усей сімей вибирочковивалі на машина. Рідкі моя тітка насбутнім цвітом. Збираємо корні, подкапиваємо. Під ребрі уставили ноги вагон, на другі кабіну кобурой навалі вали усей сімей. Бацька ~~на~~ у вибоїну дуби не правилой дуги, ~~але нашої~~

vyloki.net

займаюся другой працай — працай, затым мяне часам прывозіла дзед. Нам гэта падабалася, бо за гэтай працай дзеці не сядзяць сябе рэдзі. Асабліва малодшым сынам вырачоўскай займаліся я і яна сястра Франціўка і Аніка. Пасля вайны на гэтым месцы быў пасаджаны сасонавы, які ў гэты час ператварыўся ў прыгожы бор. На шырокую дарогу часта ездзілі на конях — перад вайной і ў вайну. Адзаракаў ад шырокай дарогі вузкай палосай у форме падковы, ахватываючы хаціпкі і Ганчукова ляда. На ганцавае аточыць дапасіліся рваканае жвір і крыжанае вугляк. Тут жадаючыя завязалі у багну коні, у якім ляжу і нават рабілася. Адначы дзеці і ее іграй уцюды, а знайшоў радзіна с вочкі цалі нанесенкі зайцы у багне. Абясіліўшую с багна с дапамогай суседзяў выцягнулі яе із багна. Яе чаму, палажылі у калясу із дзіцяці, а ім дай адпачыць, а на моцы паехаў бораваць.

І балота аказалася багата торфам, які жыхары вёскі здаўна гадавалі для браварэння у гарадзе, а потым для ацяплення хат. На месцы выдзеленых карэрай образаваліся грады, якія запаўняліся із часам вадой і ператвараліся у невялікія азёры, якія

vytoki.net

са сваім сябрам Аленам.

Да вайны, мусіць, было, у Канінках і на Жамуловым лузе пасуліны авец. Жывот ў Этым чэрвеньскім, сухім, абяцаўся быць цікавым і Канінкі. Рэдкі тут рос лес. Я лічу толькі асобныя на яго мясцы стварэнні, адзінокія ліпы. Канінкі гэтага быў цяжкі, адзінокі. Ліпавай к нашай вёсцы, паміж Канінкамі і балотам было Жамулова лядо, зусім гарадоўчыны, як і ўсё балотна Рудобаі. У задумлівыя гады тварэння набліжае часам гарэў.

Канінкі нашай вёскай і падлеткам быў невялікі кут, ігравы луг, на якім расло многа розных кветак, якія сабіраліся дзе і мелі вялікі. Тут часам пасуліны авец. У больш дажджлівыя гады трава каліны на сена. Луг рассякаў на дзве часткі ручэй. Я быў яго самым маленькім хлапчуком, як яго выкапалі. ~~Із Глыбовіцы~~ Летам ручэй амаль высыхаў, а вясной, у палаводзьдзе, ён разліваўся невялікай ракой, мыркеў у дзесятак мераў і сцюдзі із Глыбінкі на ме-раст заліваліся шуракі. ~~Поле~~ Гэты я яшчэ маленькім, але помню, як у гэтым ручэі Аляксандра Каленка (Сашка Чэзовікаў) здавіў вялікага шурака. ~~Урэш~~ Усе ~~сяліны~~ вяскоўцы сходзіліся глядзець яго і на шмат Этым шурак зрабіў такое вялікае ўра-жанне, што я запомніў яго на ўсё жыццё. Здаецца, што большага шурака я ніколі і

vytoki.net

ня бачыў. І сухія годы ручай высыхаў, але
у болюдзі невялікіх лістах-сасонках к во-
сені выраслі маленя цудатворы, якія
хмелюць свавольні кашоўкамі.

Паміж ~~За~~ загарадамі Жаўля Гожана і ручаём былі
Бюлеценькі, невялікі лужок где расло буйнам трава с
рознымі кветкамі і где мы дзеці такеама
вельлі свабоднь гуляць. Тамі разміваўся ручэй
~~Рэта~~ на ім равіў забавы, вялікі із бра-
вельлу збіваліся ледзь прыкметнай гарлыбы
і на іх плавалі. Дзякер дзіва даесцей як
ніхто із нас не умаліўся. Свінграй абіраў
ім нараканні ног дрогкім, чаму якім не
~~дакладаюцца~~ дрыбязь нам хаця бы невялікі
карабель, або лодку.

Самым святым месцам - гэта тым,
где тым нравёў свае дзяцінства. На ~~Вялікае~~ с ўзгоркам
~~Невялікая~~ чаму называлі сасновым, ~~на~~ стаяла бацькаў дом, але ~~вакол~~
каменьь, дрэва, лужок, сцежкі, ручаёк і рэчка і
ўсё тым з чаго пачыналася ~~тваё~~ раздзіма
~~Вялікая~~ ~~дзіцячая~~ ~~з~~ ~~дзіцячая~~ настрой ~~с~~ тваёго дзіцячага,
~~Тваё~~ самай раздзімы.

Рэчка Мнюта

С рэчкай Мнютай у нашым краі звязана
~~дзіцячая~~ першае дзіцячае ~~усё~~ дзе ~~на~~ толькі ўсё бліскучае
в'ецца і мільгае. Выцягае яна із ~~вадзяных~~ вадзяных
і ўпадае у раку Дзісенку - прыток Заходняй
Дзвіны. Рэчка, адна із прыгажэйшых ~~рэк~~ рэчак
у Беларусіі. Цячэ яна па радзінах і глыбокай
міне ~~ягорыцу~~, праз лугі і лес. На берагах

vytoki.net

річці малі Зелені Острови з Яскравими квітами,
Рудобалий, малий Чудовий квіткою і зовсім
розмаїтими Квітами На березі річці обабіч
Зеленої Лісової і Лугової і обабіч Зелені,
Бескрайні полі Лісові, а вище Сонце. Горобець.

Квітка - річка - Перший подорожній

~~Хто любе працювати, любить~~

~~— любить її Вона її любить~~ Вона любить.

Бувай благословенна Я В Лісах Я Зелених Чудовий Чарівний вокзал

Було буревій, вітер, мороз,
За сонцем Зелений Вечір
І Ранній Ранок

Ти Зелена Ярунь Вона
Ти Гарна Ярунь Вона Зелена
Ой Ярий, як у Зеленій і Вербах і Осінь і рибалка,
Ялинки і Озера
Як у Зеленій, Мірна Малюнок Ось на Озері.
Мила Красуня Ти Озерком голубим
Як Пісня Зелена Зелена Зелена Зелена
Ти Вій Зелені, Чорні, Зелений, Зелений вокзал
Чорно Зелений Зелений Чорний Чорний
Зелений Зелений Чорний
Для многих Зелений
Зелену Зелену Зелена Чорний Ярунь.

Було Зелені, Зелений Наш Річка-Зелений Ярунь
Зелений Дзвінки Зелені Малюнок.
Ти Ніч Зелена Ніколі
У Вікно
І Ніч Зелена Горобець Долі.

Хто в Ярій подорожує у Ярунь, мій Зелений Чорний
Горобець к Ній Ніч Зелена Чорний
Чорний Зелений Ніч Зелена Ніч Зелена
Ніч Зелена Зелена Ніч Зелена Ніч Зелена
Ніч Зелена Зелена Ніч Зелена Ніч Зелена
Ніч Зелена Зелена

Купаюся ў Мінскім ходзяць турбаты - дзеці і дарослыя. Кожны можа быць над палярам — напраміць, а потым цераз ручэй і рэчку пераносіць малодшых. Пра дарозе расказваюць добрыя гісторыі, анекдоты, розныя навіны, смяюцца весела.

Любімым месцам купання жыхароў і гасцей быў ў цэнтры з дзецьмі участок ракі непадалёк правай малодшых. Тут адзін із самых прыгожых берагоў Мінскага. Я быў вялікім аматарам, асабліва ўдачнай, калі ў гары ідучы з бацькам. Я здаўся каля 10 кругляшоў, а дадатковы — ўжо быў для адгалоскі, але ня мяне каля. На гэтай рэчцы рыбачыў я ад самага дзяцінства да сягоння. Ня рыбак мяне вабіла, а сама прырода, сам працэс лоўлі.

Было і так, што возьмі ўдачку і чарвей у школу, а пасля заняткаў не дамоў, а на рэчку, паловіш малых рыбы і дамоў. Сядзіш ходзіш рыбачыць на мяне даже пяць Гарадзенскі Вялікі Сямейка была вялікая і я сабіраўся кожны на кожнага выпадак ня менш 4-х рыбін. Часцей за ўсё гэта былі кругляшы, а часцей зусім маленькія рыбу, як і ерыбы, ня цешыліся вялікім прадуктам і рыбалоўцам не захапляліся. І ўсе ж было нераўнадушных чаловек (Міхаіл Бялун, Аляксандр Канаплёў), якія любілі рыбалку. Ад таго ўдзячны не пакінуў дабычу сабе ядзі рыбалоўлі! Дамаў ішоў, прывыкшы к ёй з дзяцінства не часта расставаўся ўсе жыццё.

vytoki.net

На Мікуже я рибалив ~~ов~~ с своїм дєдом. і ~~тоді~~ ~~ён с нашых год вучыцеи рабіваць ово~~ ~~год~~. Калі яму было год 12 ўпершыню паўдзелнае рыбне'е. Адзінчы іён ён двіў нелегальна вінегірак рыбіць: лянцоў, галаўля і мотак. Дзе Вялікай Ачкынкой вадзіцца рэчка вельмі багатая была рыбой; сумяркаванаяся і вугры. Але поесля вайны у сувязі с галечкой рыбу сталі выкарыстваць! Стуцэкамі і воду да гарадзка да лужок, рыбу трывожылі выбухамі ад гранат і т.з. тэлевізарамі (невялікімі сеткамі із метучкай шлеі. Адзінчы і я злавіў на „тэлевізар" дзвюх галоўля. ~~Зніклі лящы крупы~~ Але галоўная прычына што рэчка сталі загразняцца сцокамі з фермаў, хімікатамі. Зніклі лящы крупнічы, сталі мотак і уклейк, лянцы, галаўлі, а зімі і шчупак. Але з часам, ~~калі~~ пасля таго, як загразненне рэчкі спынілася, лящ пачаў адновіцца, але отосюда рыбы, як да Вялікай вайны ўжэ не будзе ніколі. А вугры дзесяткі год ужо не сустракаюцца.

На рэчцы Мікуже было некалька сялянскіх: у Бліце, Гарадзцы, Лужках Кушляве, Гарадзцы, Лужках, Малутіне. Сюды сцякаліся сцёкі з вакольных сёлаў цалкам збожжа. Нам на 9 чалавек хапа было многа хлеба. Хацэлася часта брать мяне у мэты пагуляць ветлікі са збожжам. Вельмі ня любіў я іх адпусць жі вярнуцца пасля вазіў. Але

vytoki.net

мило зробіть. Треба було. Нарешті надсадившись і наш
чарка, намоїнівши мізки шугай, крадучись
вернувся ранньої, часам пізно, а то і над
ранку. Вибачі казенного стану, але
треба було якщо вибудь уроки і ранішня
їжу в школу.

Батько мій великий добрий правду, бо був
у капіталній частині на Дніпрі цією Грамадянську
війну, але справа, щоїсь, не у тім. Треба,
аб працюючи ей міг получити добрі знання.
Тільки їх вчився знання усе різні і один
я великий обурюся, але так і не получився.
Нарешті, вибравши, що у мене немає ніяких
вищенавчального у Жмерин і дано будучи зрілим
дорослим я перебув вчившись знання.

Вересень

Тут мені не стануться академії-
рамі, професорами, інженерами, міністрами
і оратівстудії великі: мою працьовиті, чудові та
любові, аб справжніми здоровими, не одурнева-
ючими, працюючи загартованими.

Дай Вишній Величний вовіки, як я можу
сподіваю ему буду необхідним.

№ п/п	Вулиця	Дом	Дід Бабуся	Батьки	Діти
1.	Трабаєв (Казимирович)	1	—	Міхаіл	Таісія
			—	Любов	Іголь

vytoki.net

					загуляні на війні
Є. Крайове					
1.	2.	Куриляк Ганна (Галущака)	Іван		+
			Колія.		
	4	3	Угналь	Відьова	
			Федьків	Юзік	
				Гуцьо	
				Любо	
	4	4	Ніколь	~~Ніколь~~ Коля	
			Мошанів	Гнедзя	
2. Балуєва		5	Дарочка ~~Іванна~~	Якім	
				Ніна	
				Міхоля	
				Кайро	+
				Ніколь	+
				Обідка	
				Аркадія.	
3.	—и—	6.	Малей ~~Ніколаєва~~ Надзя	Міхедьку	+
				Іван	
				~~Надзя~~ Марія	
	—и—	7	Петрик Дарочка	Ігнаць	+
				~~Кайро~~	
				Любо	
				Іван Петра	
	—и—	8.	Іван Анатолій	Сергій	+
				Нікко	
4.	Бірюк	9.	Малей Агата	Сонька	
				Зозів	
				Толіна	
				Вера	
				Міздька.	
5	Ніколь	10	Йосифо. ~~Вер~~ Марія (Шанька)	Петрик	
				Вероля	
				Міхоля	+
				Нікоя	
				Ліда	
				Іван.	

vytoki.net

5. Ясенів 11 Михайл —
Антонів Лідочка —

и 12 Василь Дуквяк
Войтов Клавдія
Лідочка
Іванарка

Канцлера 13 Александр Ленькон +
Антон Поля
Ленькон

6. Мізоченкі 14 Василь Мікольц Франціщка
Анісія Анна
Іван
Вячеслав
Юзіс
Вацлав.

7. и 15 Іванків Семків Анісія Анісія Нет.

8. и 16 Семків Надія Вашкуй
Сушкаль +
Марія
Лена.

17 Усовців Дороша Сушкаль
Антон
Ленькон
Ліпкон
Сушкаль
Іванків
Олег
Рурик.

8. Кремінські 18 Владзімір Анюта Сліпцов +
Клавдія
Вера
Ліпкон

19. Вінцев Феньков Васьком
Коля
Ніна
Ліза
Вера
Ленок

vytoki.net

8. Крыцкі	20.	Тарасевіч Антон	Броніка Валянціна Янка Міхаіл Юзік Вера Рэнка	
"	21.	~~Шчукіна~~ Лявоніха (Левановіч)	Вера Антон Міхаіл	+
"	22.	Трыгорыч Наташа ~~Янка~~	Рэнка – Валодзька Шарэнка Валодзька Ленка Коля	
"	23	Міхаіл Антонаў	Міхась Сяргей Янка	+ +
"	24	Уладзя Хведаран	Валодзька Уладзя.	
9. Рамочкінскі	25	Міхаіл Якаўля	~~Вера~~ Янка	

14 чалавек

Мой бацька працаваў вясковым настаўнікам у адной вёсцы і у усёй акрузе. Ён меў 4-гадовае вышэйшае і быў самым адукаваным чалавекам у вёсцы. Ён умеў чытаць і пісаць на рускай, польскай і беларускай. Акрамя яго у вёсцы 2-3 чалавекі маглі чытаць на рускай і ніхто больш не канчаў нават пачатковай школы, хаця дзеці амаль усіх

vytoki.net

бацькоў хадзілі ў Пушкінскую 4-гадовую школу, якую амаль ніхто яе не канчаў. Нас часта сабіралі на музычныя, гратурныя ўвечары, дзе мы чыталі вершы, размаўлялі пра розныя тэмы, дзялілі ўражанні аб свецкім уладкаванні ў 1-ай Сусветнай і Грамадзянскай войне, а шчыра слухалі расказы старых. Ах, калі часам паўтараліся! Дай бог каб не было войны, што тады будзе с нашымі адсталымі; пагібнуць, памруць в голаду. Нам пра войну усё часцей і часцей гаварылі: «Ленін пайшоў на Кітай», Вялікі (Сталін) пайшоў на Абісінію, Ленін загаварыў Англійскую, пайшоў на Чэхаславакію і т.д.».

Сяляне ў вялікія музычныя заняткі добра, як сваіх вучыняў: Воеў на парадку, найбольш удзельнічаў із іх.

Васіль Грамтос, высокі, худаваты чорны, хварэў туберкулёзам. Ніколі не ругаўся, уважлівы, спакойны чалавек, ніколі папярэдзіў на адрэзанне тэмы. З ім быў бы добры вучоны.

Курылюк Грамтос - высокі ухвацісты, востраносы, падзюбнуты, худзюшны, падобны на старога рускага самадзіла. Быў левшой правой рукой у Куравцова і ніколі ня бачыў. Курылюк вялікі падлізава лячыў вусцячым уругам, і перадаў яго свайму сыну Ігарку. Балбатун, што да яго лячэння ніхто не памер. За ўшчэнт лячыць народнымі спосабамі вусцячым уругам ён расквасіўся вялікай павагай, бы як на ўважаным такога чалавека. Вусцяка-не

vytoki.net

лівар агідная. Курыла свабіду ра анавядзь
яя дарогачы ён вылячыў хварога: прыйшоў
к яму бедны, нэрвовы чалавек з вялікай
і працяглай: „Браток Курыла, мы дзівуемся ад
уладаў вузкакі, ва вылячы і маю хваробу; нэрвы
у мяне не ўпарадку, падаўленнае настрой-
ства, плошу, нічога мне не мілае, разлаво-
раваю сам с сабой, у галаве думкі, сваю будучы, блядкеўь, дзецюь, сваю нужда-
вым!" Добрая казку яму вылячу, глядзі мне у
вочы, ня ўцеку ён удаві'цца на мяне вы-
чыма, а я с дзвюх, а лепшым с другой бо-
кам, як дам кулаку апляўцы, што ён чуць
з ног ня падлеку і выскудзіцца яго,
што выдумаю ён усе свае хваробы і пры-
шоў мяне дурачыць, плюнуў і пайшоў свая
дарогачы. А падумаіў, што ён не падумаў
рыцца, скаціцца да дамоў. Праходзіць ня-
дзелі дзве і з'яўляецца на мае вылячэнні
мой пацыент с букетом кветак, пара-
хабае і бутэлькай гарэлкі і кажа: „Ся-
лі ёсць дзякуй табе, браток, і ад мяне і ад
жонкі маей, што ты мяне вылячыў. Зя
мой хваробы праішла, нікалі цяпер не зра-
бую.

Замоліцца так і другі раскажа Курыла
ся сваім ладам гумарыстычным настроем: „У
гэрміную суседнюю вайну, калі я служыў
у Кельцы, на заставу - расстаўлены вакол Кельцы
начальствам
я палюў вецер ды вылёраваў ўкі-
vytoki.net

від військової служби. Але прихильні особи
знайшли вихід, як цього бути і офіцер. Я
почав обмінювати рушки козячої шкіри, Зо-
шкіру рубку на мечик, а все хлопці сміялись і
цілували, вирвану я ту і назву офіцер,
щоб був нікого ніяких. Такі чинами чоловік
був виправлений від розстрілу за невиконання
уразливість у бойові. Курилов був добрий товари-
дар. Зимою у нього була удобрена і добра роз-
ділка. Під час Великої Вітчизняної його чуть
не застрелив ленец, якому ён нагадав відкинувши
двумя словами: "фарштейт" и "нихт фарштейт",
а ленець трасіу" Ліхі, мала, сала, а Курилов
чорний брову сбрасу і не собірается до нього слизать. Він
був добрий душа чоловік. Про відповідні оду-
рацы Курилов міг бы сбоку професорам медицини.
Ігнали Власа. Був прозван Волохоцкім.
Високі, вогнутий, худощавий мужчина. Я тримаю
суєвелітную войну служив у чоловой армії.
Вигляду самою є нічим, але фізіогномію, хто за свою
бідну службу ён не навіжен мандатів подяки і
і упорства їх не мандатів. Після приїзду в 1939
році Зак. Бр. до Сов. С. нагородження знаком за
свою бойову службу у чоловой армії, Після

wydokinet

шмідаў. Цераз месяцы яе быў аранжыраваны і накіраваны ў турму, дзе знаходзіўся да ліпеня 6 год. Вярнуўшыся з турмы хворай сэрцам, памаўлася да сваякоў пражываў на сучаснай вуліцы ў Краснагорску.

адабліва месяцы, лужэўкімі аўрэямі, м можна сказаць, захапілі у Лукомах у 1939-41 г. амаль усе службовыя пасады. Пасля ва вайны яна зноў працавала настаўніцай у 1944 годзе. Ён узяў падвергся хатняю вобыскам, але на гэта больш за тое, што ён будучы мабілізаваным у 1941г. на фронт, ухіліўся у месцы с адпаведнымі часці дамоў. Камандуючы арміі, дзе ён служыў на фронце, а Ігнатаў сын Віктар палонны у беларускую самаахову. За гэта бацьку пасадзілі у турму, дзе ён адбыў 6 год. З турмы ён вярнуўся хворым на сэрца. Апошнія гады свайго жыцця ён працаваў на сучаснай фермы у Краснагорску, не дачакаўшы ні ад кога лепшай долі. Жыў Ігнат усё жыццё бедна, бяз-

wyc.o.klimat

Кандыдатура гэты прагаласаваў вялікшынствам галасоў. Ён быў маладзейшы, пераўзышоўшы аб'ёмам галасоў і гульнёў у ~~ліге~~ вышэйшай лізе. Лепшы выгрываючы той, у каго ніводнай паразы, а прайгрываючы той, у кога каманда прапускала ад удараў больш шайбаў.

Ігар Уланаў маладзейшы і свой лёс, хто ў маленстве, хто ў немцаў, хто у рускіх. і заўсёды яго лёс, як і яго ігравая каманда трэсцца і Уланаў прайгрываў, будучы ўжо цяжка хворым, ён праляжаў усё на свеце, так і памёр не дажыўшы дзесяці месяцаў.

Мацей Бялун. Ён і яго сябры падзі маюць свае бацькі ў вёсцы Лапунова, суседняй с нашай, адзінае месца дзе ёсць ~~ма~~ лёд зімой, прыбіжна 3 гектары. Мацей ~~ня~~ быў ~~высокім~~, ~~высокі~~ выдатнага росту, худашчавы, чорны, загарэлы рыбак-лыжнік, і ігрок у хакей, дурашлёп, чалавек загадочны. Ён любіў справядлівасць, хто сколькі нагуляў сваёй, нагуляў, ігрой павазіў. Знаў сколькі у каго і які стаж. Ён можна сказаць было хадзячае вялікае бюро расследаванняў.

Іван Бялун. ~~Я яго звалі дзядзька Іван, бо~~ ~~заваёзіўся нам дасёння да~~ родаў ветэран. Ён быў высокі, худашчавы, ~~прыгажун~~ прыгажун, мужчына, добры і ~~вельмі~~ прадуктыўны. Жонку яго звалі Любушэўка. Сын Сяргей нарадзіўся прыкладзістам Заходняй Беларусі да вайны нарадзіўся у г. Баранавічы на ГПЗ (орзо) мы разам вучыліся, ~~дружылі~~ і дружым і ён вярнуўся: нарэшце вайны загінуў без следаў

vytoki.net

Дзядзька Іван быў вялікі гумарыст. Ніхто лепш
ён не умеў у вёсцы пячы бульбу. Для гэтай
мэты ў яго былі адабраны ня вельмі вя-
лікія, нікалі не праклёўваныя бульбіны с
гладкай паверхняй, выцягнутыя на высокім
месцы. Пяк ён яе ў добра нагрэтай духоўцы.
Пячоная бульба мела смачную, але падгарэў-
шую скурку і лёгка раздзіралася. Стем-
наю яе дзядзька Іван выбіраў у талерку, якую
падсоўваў, а сам
яе ачышчаў, а самі бульбіны абкідваў
лёгкай салёнай мігдалінкай. Дзядзькі
Івана вялікія вясковыя дзеці і часавалі
із самой стечанай ім бульбай. Цэлага ён
і вялікая пераважная частка свайго
яднага балка. Праз
дзядзька Іван доўга, пад канец ня вельмі
моцна яе узнаваў. Ён мог бы стаць эстра-
дным артыстам, калі бы ён не сваю
любую працу, прадбудучую высокую адукацыю, ён
рабіў бы вельмі сумленна, дасціпна.

Жыхары Вікенціі. Быў невялікага росту,
вобразаваны, худзенькі з мастацкай адбіваю-
шымі вушнымі раковінамі. У сям'і з
жонкай ідэальнае яго ненавідзелася, а сям'я
у Вінцэся была вялікая - 6 дзяцей. Былі і
нармальныя гады, але калі дзеці под-
расці і сабавіцца з'явіліся. Дзеці у Вінцэ-
ся былі працавітыя, культурныя і крэпкія
целам, за што карысталіся павагай. Ягоны
сваякі Вінцэсь быў заўзятым. Сям'і

vytoki.net

Яго гераічныя рысы Вера пераняла ад
~~бацькі~~ ~~маці~~ ~~Зінаіды~~ Антаніды Іванаўны.
Ад яе ён узяў ~~Зінаіды~~ ~~Іванаўны~~ ~~Іванаўны~~ ~~Іванаўны

але не знаючы дасканала іх адну, ~~тварцы з сваёй~~ часта ўтаймоўвалі іх на бойні, дзе працаваў і сам Іван Міхайлавіч, як кажуць, з вучнямі, але ~~сам~~ ён не быў дэспатам. Ён вызначаўся ціхім характарам, павагай да людзей, ветлівасцю. Яго дзеці не бачылі, каб бацька на кагосьці крыўдзіўся, ці каго-небудзь лаяў. Ён быў ласкавы і ў адносінах з жывёлай. Ён ніколі не біў жывёлу, не дражніў яе, не мучыў. Ён ведаў, што жывёла, як і чалавек, можа адчуваць боль, пакуты, і таму ставіўся да яе з спачуваннем. Ён ведаў, што жывёла, як і чалавек, можа адчуваць боль, пакуты, і таму ставіўся да яе з спачуваннем.

Іван Міхайлавіч Бялько нарадзіўся ў 1861 г. у сям'і беларускага селяніна-земляроба. Яго бацька Міхаіл Бялько быў чалавекам вельмі працавітым, руплівым гаспадаром. Ён меў 3/4 зямлі, якая дасталася яму ў спадчыну ад бацькі Івана Бялько. Маці Івана Бялько, Ганна Сцяпанаўна, паходзіла з сям'і Сцяпанавых, якія таксама былі вядомымі ў вёсцы Бялькі. Ганна Сцяпанаўна была добрай гаспадыняй, умела весці гаспадарку, шанавала працу. Яна была ласкавай і ветлівай да людзей, любіла спевы і музыку. Іван Бялько быў старэйшым сынам у сям'і. Ён меў дзвюх сясцёр — Марыю і Ганну, і трох братоў — Пятра, Сцяпана і Міхаіла. Іван Бялько быў старэйшым сынам у сям'і. Ён меў дзвюх сясцёр — Марыю і Ганну, і трох братоў — Пятра, Сцяпана і Міхаіла.

Іван Бялько быў чалавекам "бялковым"

vytoki.net

Ігры ўзрэчым рэдзевыне ён праходзіў у сьвяжэўскай дзесяцігодцы, быў у Гімназіі (Ленінград). На такой пасадзе на сваіх плячах ён вынёс цяжар адступленьня. Яго сьвятло ведае ўсякі чалавек. Ён выратаваў тысячы людзей ад туберкулёзнага мікробу. Гэта была вялікая ўтрата для чалавецтва. Ды усе дзеці былі на яго падобныя, хадзілі на экскурсіі і бачылі яго ў шэрым убраньні гораду тварам і абдымалі мармуровую могілку. Будучы самым багатым чалавекам у свеце Шэўцоў ведаў сябе адзіноцкім чалавекам. Ён быў вялікім і сьвятым тым, хто шкадуе і не шкадуе выратаваць. Часцей за ўсё ён сустракаўся з тымі, якія выглядалі сьвету вокну на вялікі рынак ня сфарбаванага дому ці на яго сьвежыя сцены. На яго прыгожых дочак і ўнучак ніхто не звяртаў увагі і адзіноцкія людзі. Але ў прыходам Сьвежай улады іх тварам рухнулі, хаця ўсе дочкі і пляменьніцы засталіся. Шэўцоў сьвятлу пагутарыць на рознымі тэмы, пацікавіўся, пахвалюся, пасварыцца на цяжкасці жыцьця і пахвалі сваіх, як самы зьмяшчэны настаўнік. Хаця і дзіў быў пасрэдні, але актыўны, у яго ніхто быў больш выразны сьвятлі называюць пасрэдніцкі. Рэдкай высокай фігуры і навалісты зрэбны Рашэўскі выглядаў яго за Сусьвеце. Ён і запрашаў сваёй тэлесе, на сваёй пасьвяці прах чырвонаармейцаў, адзяку-

vytoki.net

радянських воїнів-визволителів Червоної армії, за літо було організовано, вже зимі, як самому заможному господарю у селі, якого знали мешканці навколишніх сіл, українці, щоб ніяких совєтських солдат ён не бачив. Маєся односельці, як другіх невільників в'єтнамців є одягнуті Совєтською солдатами, що ні вигоди. Узімку Юзічок (дівчинка Юзічок тарлонівська). Сіроокрасива робота, обличчя кругле, чисте, ласкаве, привітне, ніколи не ругається і ніякому лихому словом не образить. Сам у нікого не просить допомоги і другім не любить допомагать, коли хто і просить то допомагає, говорить що болять руки. Батьківщина у неї Васильєвка і до війни було вулиця 2 односельців (двоюрідні). Юзічок вирвався додому з У нього було двоє одягу, У цього Юзічка і крем'яної (мамині) що зовсім було двоє одягу, не которий із їх з якимись мойхідними фарбами. Ясні не вимивався, одягнув кармінчик і ніколи як і цей в'єтнамський одягі, спеціально не виховувався. Але після Совєтсько-німецької війни, коли Юзічок вирвався з неї додому назвався на говорою: Тобі повязано як Юзічку". Юзічок с двух воєнних вирвався додому - німецько-польською і Совєтсько-німецькою, а обов'язковим 15 літ не вирвався. Із них 13 в'єтнамців загинули, а 2 (Юзічок) Побрели бігуть назад у Польщу, а Міхал Крижук - у Англію, туди і

vyloki.net

обставлен. Сярэдзіна у пакоі, гаворыў Юзік, мне і на вайне я ў сябе так самі спакойна, як і ў вёсцы, пішу і абдумваю вершы.

Ён Міхаіл Янка (Міхаленка Гарэлчанкаў). Акуратны быў чалавек, спакойны, ціхавокі, худашчавы, працавіты, бязгрэшны. Усіх Міхаіл уважаў людзей і яго любілі ўвогуле. Ніхто ніколі не ягоны пяро ў атрымаўся цяжкавей групы і ў цывільку Міхаіл узбуджаваўся - перабег да шафкі і гэтае рашэнне сярэдзі - сандалікі, якіх ён набыў на вайне. Сусэдзі (Грыцко Вінцэв) пераймаў іх яго схавалі у сваей хаце ціхай адзенне, бо Міхалачка жыў на стараке. Так вось, узбунтаваўшыся праціў сваей бязгрэшнай і халодвай жонкі Міхалачка моўк таварам гэта адзенне, а сам са сваей сабакай - любімцам пусціў у лес (было гэта летам), дзе жыў у капішках сена і нашай жуцкоў. Міхась Міхалачка некалькі дзён. Калі пакінуў вярнуліся дамоў, хадзіў па сенажаці, адзенне пакарэзіўся нямецкім уладам у лагерах. Прыйшоў нямецкі афіцэр і забраў іх абоіх. Па дарозе у лагер, у лагу Міхалачка ён ціхавокі афіцэр вылік у убозці адправіў дамоў к дзецям, а любімца не забраў з сабой і з тых пор Міхалачка знік. Так акупант распарадзіўся з пакоснымі.

Васіль Янка быў адзін із найбольш павагі ціхавокіх чалавекаў у вёсцы. Ціхавокага росту, худашчавы, акуратны, уважлівы, ён разумеў кожнага. Яго баязка любіў з ім размаўляць на

vytoki.net

розних мовознавців. Хто, який вчений дозволяє сидіти і сидіти. І його таксами було купити і дати. гуляти за Гнаденкой і його шнур ~~знаходиться~~ грати. дом з ними. Після розмови, ці сумочки вони бачили і речі чекали собіралися уместе. Васі-лей великі чекали разів. Навіть у вечері було, поговорили: „Вакацію як Васілей". Його чоловік, Вакацію було дружбой і здоровий вечеринкой і Васілей ~~родом~~ набір з ей радуються прядатками. Васілева увлекалі і як чаїцца. Вечеринкі обутках був акуратним, крепкім і красівим.

Герой Васілева жив газеты у Расії, був ра-вилюціонером. І Васілева ён ехавай у типо-графері шрифт, фарові великі набор. і друкі якогось чекінка для друкования. Але чаїцца того ён ні разу не наведував у вечеру за вакації ~~однодумці~~ і ніхто ня знай, где ён друкуєт, ~~конечно~~ нашуть зогінуй. Ці, друзі, любімі і друзі гуляць з забавлінкім, ім шрифтом і друкамі.

Я був луге маленькім хлопчиком, в ~~гуляю~~ Вашу як бацька пайдзь бялянкі. Захадзелося і сам зрабіць нешто-небудзь із бляхі. З дапамогай бацькі я зрабіў невялічкі рудзячок, так на 30-40 міліметраў і падарыў яго дзядзьку Васілеву. Ён здзівіўся і хавай яго як дарагі сувенір, а ў свята ён і сягоння ~~(мой рудзячок)~~ ён ~~сягоння~~ чорнай.

Васілей помер ранней вясной бацькі і сёмага бацька крэпка перажывай.

Александра Каманда (Сашка Каманда). Родам ~~з~~ Бялорусы, яго за Пятуновам. Крэпкі,

vytoki.net

высокі, худанькі, сухавацёлы чалавек. Ён прыйшоў з горшчаў к Анэце - равесніцы маёй маці. Іх была трохі ў сямі (гэта 5,3 га). Ён быў добры спявак і музыка. Рабіў драўляныя хаты, вокны, дзверы, шафы, табурэткі і ўвогуле ўсё, што ўмеў рабіць. Самая каханая была ім скрыпачка-скрыначка і цымбалы. Яго сын Лёўка быў на 2 гады старэйшы за мяне, дружыў з усімі, але за ўсё вольны добра іграў на цымбалах. І калісьці была сваркі, калі Лёўка хацеў з вялікімі сяброўкі, у якой сабіраліся вясковыя дзяўчаты. Тут разумеліся пяўчыха, танцы, прыказкі і другія гульні, спявалі песні, весяліся, ігралі у розныя гульні: казлы, дурачкі, шашкі, дзеці ў сяргічкі і мёрвы. Ён ведаў многа розных вершаў, прыказак.

Самая каханая Лёўкі спявала рыбу, зайцаў з гопкага дрэва, маляваць. Быў чалавекам заўзятым, за гэта ён і вялікі збег, што спявала маляваць.

З маім бацькам у яго не было добрых адносін, але вялікі сусед увогуле ішоў адзін другому. На тэрасе нашых агародаў была сваркі ліпа, якая у вялікі пакаёвы дрэва вырасла. Каханая з бацькам пачынае не паважаць па-суседску.

Адзінкі Самку Каханую чаму-нібудзь дрэнь. Адзін ён са сваёй песняй Анэтай міліцыя, сябра. Але адзінкі Анэты захварэла.

vytoki.net

У сям'ї ~~Коп~~ прыйшло к ~~Со~~ Копейку Косенка, музей
у якой не было, але быў выбраны сын. Так гу-
дзяў і хадзіла Косенка па чужых хатах і ву-
лічках, возлеле гатовай было ўратаваць.
Вось тут Копейка і ~~дагледзеў~~, але сумленне
яго здзівіла: вярнулася жонка з бальніцы
і ён (ей) усе і расказаў. За чысьцю сардэчным
прызнаннем жонка яму прабачыла. [Сын
А. Копейкі хворы] Загінуў яго сын. Гэта быў строгі,
мужчынскі хлопец і добры сяброўскі.

Сымонава Міраўчык. Наш дальні сваяк. Сымо-
най ён называўся за свой мацярынскі род, бо быў
яўрэй і Сымон Міраўчык. Бацька Сымонкі Янкель
прыняў удзел у рускай-японскай вайне. Мацяры-
ком ён прыехаў із Крыма домой.
Ріш сапсаванага я быў на яго пакараваў і плюнуў,
як з мяне за падобным сябрам із рукі ўпала
Кабута. Сымонка быў невялікі, ~~чорны~~ не вельмі
чорны, вусаты, худаваты, красівы мужчына,
с хітраватымі, бегавочымі вачыма. ~~У яго было~~
Ён быў бязвольны. Жонка яго Настасься была вышэй
і поўней за яго, добрая, прывітная жанчына. З ім
жыла незамужняя сястра гаспадыні. На трох ча-
лавек зямлі у іх было 8 гэктараў (палавіна
участка, надзелы). Жылі яны не вельмі багата,
але добра. У Сымонкі быў добры конь. Ён дзяр-
жаў таксама невялікага быка. Яны жадаюць браць
свой верх. Помню як Ён сварыўся з бацькам
на мяжы, за тое што Ён як будуе загарадзіў яго
за мяжу. Бацьку Ён часта папракаў, што ў

vytoki.net

яго шмоцкі дзяцей. Сымоўскага хвобіў ~~рупіцу~~ чарку, было дашто, ~~бзбдз~~ ёзбдзіць на кірмашы і фэсты. Ён не перажываў за дзяцей, іх у яго не было, але к нам адносіўся добра. На вымінанні мы хадзілі к яму ў госці і яго жонка Настасься нам гарбаты наставіць, якія, якія дзеці ліпы ні сомы да-рагім падарункам на вымінанні. Наеўнуй дзяці час і для Сымоўкі. Яго жонка Настасься захварэла нухліны і памерла. К гэтаму часу ён сваю ўжо гарбатым сваячкой. Ня ведаю, што рабіўся маму, але сваяка сваю ведзь не ма ерорах дакору. Грошы ён шчэ шмат. Нец што грошы бяз жонкі. Ураз вышлу в Сымоўкаі новы дзядзька Сымон (кавель) із Шіраўчыкаў. Яго у вёсцы так і звалі Сымонкавель. Сымон памёр ужо пасля вайны, а астатні яго жонка (другая) і прыгажуня дочка Лена, якую райно ўжо многія было выдаваць замуж. Вот і свой ўжо у гадах, можэцца Сымонка падхававаць да Лёнкі. Грошы, якія ён падбіраў у ізэрві ад в-ераючых у хвантай часцы дасваволіся дзецы. Так і праваслаўнай хаваць покуль Сымонку не дамог. Усё што у яго было ён адразу дзецы, бо больш і нец было кому аддаваць. Сымонка захварэў і да свяцэры яго даглядала сястра Гапуська. Нажа-нец дашагла і Гапуська. Цяжка дзецвакала мо, свой вык. Не здаўся да свяцэры ні ўзяла к сябе жонка Мацея Тихана Ната. Пасля Гапуські на падлозе, дзе яна ляжа ляжа ночы, і так і памерла ~~дзецвакала свой век~~. Усётка Гапуська была некрасівая, але дзе шчэ

vytoki.net

любімі ~~я~~ є, бо была яна для нас добрай як маці.

Сымон Міровіч (Сымон Кавыль). Высокі, здаровы, моцнасілы, з вялікай сівізной мужчына с ~~вялікімі~~ кроткімі, як у кавыля рукамі.

Зямлю ў яго было чатыры гэкты (4 га). Першая жонка яго была із Ветрына, прыгожая жанчына гарадскога быту. Сямёрых гаспадарку ~~яна~~ яна любіла і яна у яе была дамінантай. Сямёра дзяцей. Ад яе у Сымона было трое дзяцей: Валянціна, Сцяпан і Манька. Сам Сымон да рэвалюцыі ~~быў~~ працаваў рабочым у Ленінградзе на Пуціламскім заводзе. Гаспадыня ~~яго~~ была добрай і ласкавай да дзяцей, бо Сымон зарабляў добра і ласкавым у абыходзе. Яна выхавала ~~яго~~ ~~яго~~ ~~яго~~ бедната сіроткаю ~~яго~~ жанчыну і ~~яна~~ ад туг і недастатку памерла. Асталіся малыя дзеці. Жаніўся Сымон другі раз на вдаві - добрай, ~~і~~ працавітай і здаровай жанчыне. Ад яе ён ужо радзіўся ~~яго~~ дочка Лёлька, ~~яна~~ самая за якую ўсё жыццё ~~у~~ Сымонька.

Гаспадарка у Сымона была слабая. Больш ён працаваў Кавалём, зарабляючы тым

vytoki.net

самым сабе на хлеб. Пасля вайны дзядзька Сымон быў у іх галоўны. Помню вясёлы ён быў. Сядзіць, бывала, за крыўкамі, я быў малады, зробіць дзядзька Сымон нешта, другі і задыхаецца. Ляжыць, пад бусо і ляжыць, а я ведаю, што больш за яго ёсць. Спачатку ён мне чытаў, а потым сам вучыўся, што ён хворы. Прыехаў я ў 1946 годзе із Германіі фарміраваць пульмётны полк дамоў на Беларусь, а ў дзядзькі Сымона дзеці, Ён жонку Марыю і двоіх. Ніна была старэйшая, дзесяць гадоў. Яна была вельмі прыгажуня. Ніна ўвесь час ціхенька сядзіць, ніколі не размаўляла. У яе ўсе нейкі горб у плячах. Быў у яго і зводны хлеба (сястра). Ваўк Ягнятка і гэты больш, у вайну. Нямецка-савецкую вайну. Яго мацяры Дарота вельмі любіла яго, сабіраць грыбы, ягады. У яго, да глыбокай старасці, яны праўда ноў-ногі, Рудзі Хадзіла с высокай

vytoki.net

пам'яці. З Ганні Кавань у вёсцы многія
смяяліся, што ён бог шчога ні дня нічога пра-
цаваў, за яго Надзейда. На самой яго справе
ён ня быў ляноты. Калі часам другой судзіцьмой
вайны ад разрухі і абяднення пачаўся голад,
Ганна Кавань многіх выратавала сваімі запасамі
збожжа і ад голаду у вёсцы ніхто не памёр.
Пахла свежым хлебам галавізна. Усе былі вялікі
кудлаты, тухлі ногі. І шапы зялёныя вочы гарэлі.
З дзецінства любіла яна на сваіх галодных дзяцей.
Але самае Ганна Кавань, які дар нам невядомы
худоў жывіла, якога хвалімся да нашага ўражэння.
Помер Ганна Кавань у глыбокай старасці,
застаўшыся сярэдзіна добрым а сябе памяць.
Сыны яго Ўвам і Ганна (малодшы) здзеснены
атрымалі такой памяці ад старэйшых ва-
йны ў якой за свае жаўнерскія ўзнагароды. Ад іх
Ганна памёр ранней, а Ўвам у 1984 годзе быў ужо
нежывы. Дзесці яго дзеці і ўнукі ён як дзівак,
а праз дзесяцігоддзі ад вёскі.
На крывавым (кіназавым) участку нестаркоў
чалавек ляжа заслугоўвае ўвагі.
Крывуля Уладзімір (Власік) Грэкі, параненыя, нежывыя
Зямлі у яго было трыццаць. Пасля ўсіх
зямель. Гаспадар быў слабы, на вялікі ўвабіў
працаваць. І свабодны час сядзеў ўтульнуцца
тавар у шыбу вакна. Мог у суседа што-
небудзь украсці. Але галоўным у яго нежыць
была бязмэтная праца, якую ён ахвяра-
няцкім сяброўцам, заняўшыся на дамашнюю
нашу веску у пачатку пяцідзесяці-Савецкай

vytoki.net

войны у сярэдзіне 1941 года. Афіцэры і салдаты нямецкія былі вясёлыя, самаўпэўненыя, нахабныя, гулялі ў карты, ігралі на губных гарманіках, хварэлі лёгкаю, бурэй, сала ўзялося у жывоце, пахвалялісі, што хутка мецяць будуць у Маскве, нахвалялі з вясковцамі. А Владзюк паклопат нямецкі мяцяць і капае. „Ня адны мы болыш стомлены, нават дайдзем да Масквы і самой Масквы не вырушым". Усе прысутныя вясёлыя гэтым вясёлым стомленасцю, думалі што за дзівак Владзюк прытуліў нямец, але нямцы былі настолькі заняволены сваімі поспехамі і сытым жыццём як і бурэй, што падумалі на сваіх Владзюка, у сваю чаргу нахлопаўшы яго па плячы прыгаварылі „капут Москау, капут".

Міхаіл Крыўко. Знаны называўся начальнікам, бо пры царэ, да Кастрычніцкай рэвалюцыі працаваў начальнікам. У той час гэта пасада ў вясковасці была ў пашане. Гэта сярэдняя ўзроўня, хадзіць стрыжаным пашаўся і сапраўды нагодзіў на мелкага, дарэкі часу ў вышэйшага, але бедныя мужыкі нахадзіліся яго выдатнай вопратка і боты с халявай на нагах. На гаспадарцы Міхаіл начальнічаў працаваць ня любіў. Заўсёдна справай яго было хадзіць па вёсцы, раскідываць а падзеях у свеце і у суседзяў. За гэта вясковцы яго называлі балбатун, хвастун.

У рацыі вёскі, пад лесам, пры дарозе пабудаваў сабе дом Кашачынскі Міхаіл.

vytoki.net